

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/738/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113219596
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2113219596.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Renáty Gavalcovej v právnej veci žalobcu: Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., so sídlom Dostojevského rad 4, Bratislava, IČO: 00 151 700, proti žalovanému: Vlastimil Hrčka, podnikajúci pod obchodným menom Vlastimil Hrčka PROFI PNEU SERVIS!, miesto podnikania Zvončín č. 3, IČO: 40 084 451, zastúpený splnomocnencom: HALADA advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Kapitulská 21, Trnava, o zaplatenie 1.628,18 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 14. mája 2014, č.k. 23Cb/102/2013-76 t a k t o

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.628,18 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne od 06.12.2012 až do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov tohto konania vo výške 195 eur titulom zaplatených súdnych poplatkov do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa tento proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 1.628,18 eur s príslušenstvom a o trovách rozhodol tak, že žalobcovi uložil zaplatiť žalovanému náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok vo výške 97,50 eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 571,20 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku splnomocnencovi žalovaného.

Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 415, § 420 ods. 1 a 2 a § 813 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj ust. § 24 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, keď na základe vykonaného dokazovania považoval za nesporné, že ku škodovej udalosti zo dňa 18.06.2012 prišlo otvorením zadného krídla dverí motorového vozidla IVECO DAILY a poškodením karosérie motorového vozidla MERCEDES BENZ E 350 CDI, ev. č. TT868EG, kde vznikla škoda vo výške 1.794,14 eur. Zároveň bolo nesporné, že žalobca zaplatil poškodenej spoločnosti na základe poisťnej zmluvy a po odpočítaní spoluúčasti sumu vo výške 1.628,18 eur. Vo vzťahu k žalovanému odvodzoval žalobca jeho zodpovednosť s poukazom na ust. § 415 Občianskeho zákonníka, pričom podľa žalobcu vodič žalovaného nevyňaložil taký stupeň opatrnosti, aký by bolo možné vynaložiť, vzhľadom na to, že motorové vozidlo bolo zaparkované na pozemnej komunikácii, na ktorej prebiehala rušná premávka a tiež vzhľadom na to, že vykládku realizoval niekoľko desiatok minút a tento sa od vozidla pri vykládke vzdiaľoval a súčasne sa podľa názoru žalobcu dopustil porušenia povinnosti v zmysle ustanovenia § 24 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Pokiaľ ide o porušenie právnej povinnosti vyplývajúcej pre žalovaného z ustanovenia § 24 ods. 2 zákona o cestnej premávke, toto malo podľa žalobcu spočívať v tom, že vodič žalovaného spolu s ďalšími osobami vykladal tovar z motorového

vozidla po dobu približne 45 minút do objektu vzdialeného 20 až 30 metrov. V danom prípade bolo na žalobcovi, aby preukázal splnenie podmienok vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu, a to konkrétne porušenie uvedeného ustanovenia a príčinnú súvislosť so vznikom škody. Súd má za to, že žalobca nepreukázal porušenie tejto zákonnej povinnosti žalovaného, a to, že neurobil také opatrenia, aby vozidlo neohrozovalo bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, čím nepreukázal naplnenie základného predpokladu pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd je toho názoru, že zodpovednosť žalovaného nie je možné vyvodiť ani z ustanovenia § 415 Obchodného zákonníka. Uvedené ustanovenie ukladá povinnosť každému postupovať vzhľadom na okolnosti tak, aby nedal príčinu k vzniku škody. V danom prípade len samotnú skutočnosť, že došlo k vychýleniu zadného krídla dverí za doposiaľ nezistených okolností, nemožno považovať za takú, na základe ktorej by bolo možné konštatovať zanedbanie povinnej starostlivosti zo strany žalovaného. V konaní nebolo preukázané žiadne konkrétne konanie, resp. opomenutie vodiča žalovaného, ktoré by mohlo mať za následok vznik predmetnej škodnej udalosti. Zároveň nie je možné vysloviť záver o porušení prevenčnej povinnosti bez zistenia, v akom konkrétnom konaní, ktoré škodu vyvolalo, toto porušenie spočíva. Naopak bolo preukázané, že vodič žalovaného odstavil motorové vozidlo sčasti na ceste a sčasti na vozovke, pričom zadné dvere motorového vozidla boli počas vykladania tovaru otvorené pozdĺžne v rovine auta, t.j. do 90 stupňového uhla tak, aby nezasahovali do cestnej premávky. Zároveň súd z výpovede svedka, ako aj vyjadrenia samotného žalobcu zistil, že predmetné motorové vozidlo neobsahuje žiadne zaisťovacie prvky a tiež že k otvoreniu a vychýleniu krídla dverí je potrebné vyvinutie väčšej sily. Neobstoja teda tvrdenia žalobcu o tom, že vodič žalovaného nezachovával pri vykládke tovaru potrebný stupeň pozornosti a ak by krídlo dverí zaistil do polohy 3, ku vzniku škody by nebolo došlo, pričom toto svoje tvrdenie ničím nepreukázal a nie je teda možné prijať záver, že ku vzniku škody by v tomto prípade nedošlo, pričom ani v tejto polohe, rovnako ako v iných polohách, nie je možné zaistiť dvere proti samovoľnému pohybu do inej polohy. S ohľadom na konanie žalovaného, ako aj vzhľadom na skutočnosť, že v danom čase neboli žiadne okolnosti, na základe ktorých by mal postupovať s vyššou mierou opatrnosti, nemožno za zanedbanie prevenčnej povinnosti žalovaného považovať okolnosť, že tento otvoril dvere motorového vozidla do polohy zároveň motorového vozidla a nie do polohy 3, ktoré žalobca považuje za jediné dostatočné. Žalobca zároveň nepreukázal, že škoda ktorá mu vznikla, vznikla v príčinnej súvislosti s porušením prevenčnej povinnosti žalovaného, keďže ako už bolo uvedené, dokazovaním nebolo preukázané, že sa žalovaný dopustil protiprávneho konania. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a vo veci úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania, ktoré pozostávali zo zaplateného súdneho poplatku za odpor vo výške 97,50 eur a trov právneho zastúpenia vo výške 571,20 eur.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovieť, alternatívne napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka je každý povinný počínať si podľa podmienok konkrétnej situácie tak starostlivo, aby pritom nespôsobil škodu na zdravie, majetku, právach iného, prírode alebo životnom prostredí, čo znamená, že je povinný zachovávať pri svojom konaní s ohľadom na konkrétne podmienky vždy taký stupeň pozornosti, starostlivosti a ohľaduplnosti, ktorý je vždy spôsobilý zabrániť vzniku daných škôd. Z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že zamestnanec žalovaného kvôli vykládke tovaru zaparkoval motorové vozidlo IVECO DAILY na chodníku tak, že čiastočne zasahoval do pravého koridoru cestnej komunikácie a pri vykládke tovaru, ktorá trvala asi trištvrte hodiny, nosil tovar do miesta vykládky, čo znamená, že sa od vozidla vzdiaľovali asi 20 až 30 metrov, pričom otvorené krídla zadných dverí boli otvorené do polohy 1, t.j. kolmo na korbú motorového vozidla. Pri vozidle tak pri vzdiaľovaní, respektíve nosení tovaru nikto nebol. Zamestnanec žalovaného vzhľadom na spôsob zabezpečenia krídla dverí aretáciou vedel, že tieto sa môžu vychýliť z polohy, v ktorej ich nechal. Na základe zistených skutočností berúc do úvahy časovú a miestnu situáciu mal žalobca za preukázané, že vodič nevynaložil takú mieru opatrnosti, aby predišiel vzniku škody. Žalobca mal za to, že vzhľadom na skutočnosť, že vozidlo zasahovalo do cesty a zamestnanec žalovaného sa od vozidla vzdiaľoval, ako aj dĺžku vykládky, zamestnanec žalovaného si mal pri zabezpečení krídla dverí počínať s vyššou mierou opatrnosti aj preto, že vedel o ich možnom vychýlení, berúc do úvahy plochu dverí a aretačné istenie. V rozpore s názorom súdu prvého stupňa bol žalobca presvedčený, že zamestnanec žalovaného mal vzhľadom na vyššie uvedené podmienky postupovať s vyššou mierou opatrnosti a zamestnanec mal vyložiť inú mieru opatrnosti, ako keď vykladá tovar niekde vo dvore. V prípade, že sa súd nestotožnil s tým, že pri zabezpečení krídla dverí do polohy 3 takto podľa nášho názoru vynaložil mieru opatrnosti, mal brať do úvahy aj iné možnosti, ktoré mal,

aby vzniku škody predišiel, napríklad dvere zatvárať alebo urobiť iné opatrenia na predchádzanie ich vychýlenia.

K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý navrhol napadnutý rozsudok z dôvodu vecnej správnosti potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Podľa jeho názoru súd zistený skutkový stav posúdil plne v súlade s príslušnými právnymi predpismi, všeobecne uznávanou právnou teóriou i ustálenou judikatúrou. Žalobca podľa jeho názoru vôbec neuviedol, v čom konkrétne malo zo strany súdu spočívať nesprávne právne posúdenie veci a neuviedol ani to, ako je podľa jeho názoru potrebné predmetnú vec právne posudzovať. Ďalej uviedol, že žalobcom vyslovený názor, podľa ktorého mal zamestnanec žalovaného v danom prípade pri vykladaní tovaru postupovať s vyššou mierou opatrnosti tak, aby predišiel vzniku prípadnej škody, žiadnym spôsobom nesúvisí s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci, ktoré má byť podľa odvolania žalobcu dôvodom nezákonnosti napadnutého rozhodnutia. To, či zamestnanec žalovaného porušil alebo neporušil pri vykladaní tovaru svoje povinnosti (resp. všeobecnú prevenčnú povinnosť), je otázka skutková, ktorú súd zisťoval v rámci vykonaného dokazovania a nie otázka právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by zo strany žalovaného (respektíve jeho zamestnanca) došlo k porušeniu akejkoľvek jeho povinnosti, a to vrátane všeobecnej prevenčnej povinnosti v zmysle ust. § 415 Občianskeho zákonníka. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by pri inej polohe vychýlenia dverí (napríklad žalobcom uvádzaných 270 stupňov) ku škode prísť nemohlo, keďže ani pri takejto polohe dverí nie je možné dvere dodatočne zaistiť proti akémukoľvek pohybu do inej polohy a nie je vylúčené, že by pri náhodnom silnom vetre alebo podtlaku k pohybu dverí nedošlo. Nie je tak možné vylúčiť, že pri vzniku určitých náhodných a mimoriadnych okolností, ktoré nastali v tomto prípade (náhly nepredpokladaný vietor, resp. podtlak v dôsledku rýchlo idúceho auta), by sa dvere vozidla v žiadnom prípade nijako nevychýlili a nemohli spôsobiť škodu.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.), na nariadenom odvolacom pojednávaní (§ 214 ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa nie je vecne správny.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 23Cb/102/2013 je zaplatenie 1.628,18 eur s príslušenstvom.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bola žaloba žalobcu v celom rozsahu zamietnutá a žalovanému bola priznaná náhrada trov konania.

Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Uvedený odvolací dôvod je daný, ak súd prvého stupňa posúdil podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnou normu síce správne určil, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, no vec nesprávne právne posúdil.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že dňa 18.06.2012 došlo ku škodovej udalosti spočívajúcej v tom, že zamestnanec žalovaného zaparkoval motorové vozidlo žalovaného IVECO DAILY na chodníku tak, že čiastočne zasahovalo do pravého koridoru cestnej komunikácie, zadné krídla dverí otvoril o 90 stupňov a v tejto polohe ich zabezpečil aretáciou, pričom iný systém mechanického zabezpečenia dverí na vozidle nebol a následne asi trištvrte hodiny z vozidla vykladal tovar, pričom od vozidla do miesta vykládky sa vzdŕalovoval asi 20 až 30 metrov a aj počas vzdialenia od vozidla zostávali dvere na vozidle otvorené. V čase, keď okolo odstaveného motorového vozidla prechádzalo motorové vozidlo Mercedes Benz E 350 CDI, ev. č. TT868EG, došlo k vychýleniu otvorených dverí a poškodeniu okolo prechádzajúceho vozidla, na ktorom vznikla škoda vo výške 1.794,14 eur, ktorú škodu titulom uzatvoreného poistenia poškodenej

spoločnosti uhradil žalobca na základe poisťnej zmluvy a po odpočítaní spoluúčasti vo výške 1.628,18 eur.

Podľa § 24 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, vodič, ktorý sa chce vzdialiť od vozidla tak, že nebude môcť okamžite zasiahnuť, je povinný také opatrenia, aby vozidlo nemohlo ohroziť bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky a aby ho nemohla neoprávnenne použiť iná osoba.

Podľa § 415 Občianskeho zákonníka, každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

Súd prvého stupňa na základe takto zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že v danom prípade žalobca nepreukázal splnenie podmienok vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu, a to konkrétne porušenie ust. § 24 ods. 2 zákona o cestnej premávke a príčinnú súvislosť so vznikom škody. Súd mal za to, že žalobca nepreukázal porušenie tejto zákonnej povinnosti žalovaného, a to, že tento neurobil také opatrenia, aby vozidlo neohrozovalo bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, čím nepreukázal naplnenie základného predpokladu pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Prvostupňový súd bol tiež toho názoru, že zodpovednosť žalovaného nie je možné vyvodiť ani z ust. § 415 Občianskeho zákonníka, nakoľko v konaní nebolo preukázané žiadne konkrétne konanie, respektíve opomenutie vodiča žalovaného, ktoré by mohlo mať za následok vznik predmetnej škodnej udalosti. S ohľadom na konanie žalovaného, ako aj vzhľadom na skutočnosť, že v danom čase neboli žiadne okolnosti, na základe ktorých by mal postupovať s vyššou mierou opatrnosti, nemožno za zanedbanie prevenčnej povinnosti žalovaného považovať okolnosť, že tento otvoril dvere motorového vozidla do polohy zarovno motorového vozidla a nie do polohy 3, ktoré žalobca považoval za jediné dostatočné.

Podľa názoru odvolacieho súdu uvedené právne posúdenie zo strany súdu prvého stupňa nemožno považovať za správne.

Z vykonaného dokazovania celkom nepochybne vyplynulo, že vodič žalovaného vozidlo odstaviť na chodníku tak, že vozidlo čiastočne zasahovalo do komunikácie, zostalo naklonené, vodič dvere otvoril do polohy 1, v ktorej zostali aretačne zabezpečené, opakovane dochádzalo k nastupovaniu a vystupovaniu z vozidla v dôsledku vykládky tovaru, ktorý následne bol odnášaný na miesto vykládky, a teda došlo k vzdialeniu sa vodiča od odstaveného vozidla. Podľa názoru odvolacieho súdu vodič žalovaného neurobil všetky také opatrenia, aby vozidlo nemohlo ohroziť bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, keď mu malo a mohlo byť zrejme, že okolo odstaveného vozidla budú po pozemnej komunikácii prechádzať ďalšie motorové vozidlá rôznej veľkosti, vzhľadom k aktuálnym poveternostným podmienkam môže dôjsť k poryvom vetra a že samotné zabezpečenie dverí aretáciou má nižšiu účinnosť, pokiaľ je vozidlo naklonené oproti stavu, pokiaľ je v rovine, keď pri naklonení vozidla na aretačné zaistenie pôsobí už samotná váha dverí.

Aj v prípade, že by sa dospelo k záveru, že zo strany žalovaného, resp. jeho vozidla nedošlo k porušeniu ust. § 24 ods. 2 zákona o cestnej premávke, celkom nepochybne by došlo k porušeniu ust. § 415 Občianskeho zákonníka, nakoľko s prihliadnutím na vyššie uvedené vodič žalovaného nezachoval taký stupeň pozornosti, ktorý možno po ňom vzhľadom ku konkrétnej časovej a miestnej situácii rozumne požadovať a v dôsledku takéhoto jeho opomenutia došlo k vzniku škody. K zabráneniu, prípadne aspoň čo najväčšiemu obmedzeniu rizika vzniku škody zo strany vodiča žalovaného mohlo dôjsť tým spôsobom, že tento by pri vzdáľovaní sa od vozidla predmetné dvere zatvoril v prípade že bol sám, prípadne mohol zabezpečiť prítomnosť ďalšej osoby pri odstavenom vozidle, alebo vozidlo odstaviť tak, aby nebolo naklonené, kedy by mechanizmus aretácie bol účinnejší a spoľahlivejší.

Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať za náhodnú a nepredvídateľnú udalosť, že okolo odstaveného vozidla prejde ďalšie motorové vozidlo, prípadne že zafúka vietor, ako sa to snažil prezentovať žalovaný.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 220 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu vo výške 1.628,18 eur a s prihliadnutím na to, že žalovaný sa so zaplatením tejto sumy dostal do omeškania podľa § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho

zákonníka, mu súd priznal i úroky z omeškania vo výške 8,75% ročne zo žalovanej sumy od 06.12.2012 až do zaplatenia.

O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania titulom zaplateného súdneho poplatku za návrh na vydanie platobného rozkazu a za odvolanie.

Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.